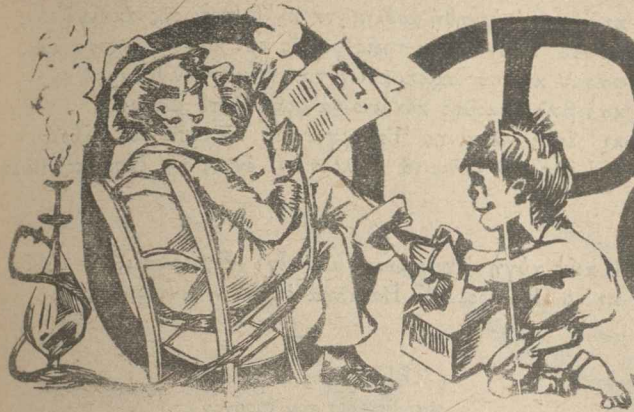

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι’ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

“Ετος ἐννεμήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ’μπέρεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

“Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι’ ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι’ ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι’ ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ’στὸ χέρι.
Κι’ ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς.
Κι’ ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιεννιά Φλεβάρη
κι’ ὅλα ἔγιναν κουβάρι.

Τρακόσα ἐβδομήντα ἔξιν,
πολλοὶ θαρροῦν πῶς θὰ τοὺς φέξῃ.

**Θεάματα πολιτικά,
παραπολὺ σπαρχτικά.**

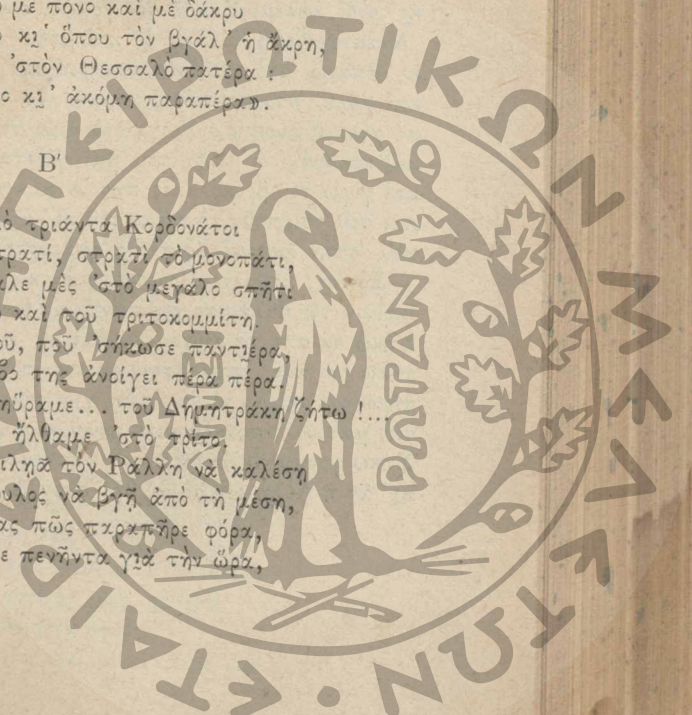
Α’

“Οἱ! συμφοραὶς ποῦ ’πλάκωσαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα!...
αὐτὸς ποῦ πίνει κάποτε τὸ αἷμα σὰν σουμάδα
ἐῖθε μὲ πόνο τῆς ψυχῆς καὶ μάτια δακρυσιμένα
ἐῖθε κι’ ἐκεῖ τὰ πρόβατα τῆς στάνης σκορπισμένα.
Φωνάζει ὁ κακόςσορτος κι’ ἀλλοῦ ἐκεῖνα πᾶνε
καὶ δεξιά κι’ ἀριστερὰ τὰ δύστυχα σκορπᾶνε,
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος ὁ παρακροδονάτος
μὲ δάκρυ σὰν κορόμηλο κι’ ἀπὸ καύμους γεμάτος
πίνει κατὰ τὰ μάτια του καὶ κλαίει, κλαίει, κλαίει,
κι’ ὁ Θεοδωρὴς τὸν ἐρωτᾷ, κι’ ὁ Θεοδωρὴς τοῦ λέει:
«Ποῦ τρέχεις μὲ τὰ τέσσερα, τοῦ Κορόντζου ζαρκάδι;
καὶ σὺ μ’ ἀφίνεις μοναχὸ μὲ τᾶλλο τὸ κοπάδι;»
Καὶ τὸ ζαρκάδι φώναξε «δὲν εἶμαι ’στὰ καλά μου,
ἐξώδεσα ’στῆς ἐκλογαῖς τὰ μαλλοκέφαλά μου,
καὶ τώρα ὁ Φιλάρετος μοῦ ’βγήκε Ὑπουργός
κι’ ἐγὼ τὸν βλέπω Πρόεδρος καὶ Πρόεδρος ἀργός,
καὶ συλλογίσου μιὰ στιγμή, κύρ Πρόεδρε παυμένε,
εἰ πατριώται Θεσσαλοὶ γιὰ τοῦτο τί θὰ λένε.
Θὰ πηλάξῃ καὶ θὰ ’ρωτᾷ τοῦ Βώλου τὸ φουσατό
ἂν ἀτασθέντε ἦτανε τὸ κάζο ἢ πενσάτο,
καὶ κάθε τόσο ἀπ’ ἐκεῖ θὰ στέλλουν — ὀμίνα! —
στερᾶνις ’στὸν Φιλάρετο καὶ τυφλαὶς εἰς ἐμένα.
— Κουράγιο, δόλιε Θεσσαλέ, κι’ ἡ τύχη μᾶς προσμένει...
θὰ ’λγῃ νὰ ’μπούμε ’γρήγορα μὲς σ’ ὅλων τὸ ρουθόυι,

κι’ ἂς εἴμαστε προσωρινὰ ὀρὸ Πρόεδροι παυμένοι,
ἐγὼ χωρὶς πηδάλιο καὶ σὺ χωρὶς κουδοῦνι.
Ὑπομονὴ γιὰ τὸ Θεὸ καὶ σεῖς κι’ οἱ ἄλλοι φίλοι,
τὸν Μάη, μαῦρε, πρόσμενε νὰ φῇς χλωρὸ τριφύλλι. —
Ἔτσι ’μιλεῖ ὁ Θεοδωρὴς καὶ τὸν λαιμὸ σηκώνει
ἀλλὰ ταῦτ’ τοῦ Θεσσαλοῦ μὲ τέτοια δὲν ἰδρώνει,
καὶ χαιρετᾷ τὸν ἀρχηγὸ μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυ
καὶ πέρνει τὸν κατήφορο κι’ ὅπου τὸν βγάλ’ ἡ ἄκρη,
κι’ ὁ Θεοδωρὴς ἐφώνηξε ’στὸν Θεσσαλὸ πατέρα:
«σύρε ’στὸν γέρο διάβολο κι’ ἀκόμη παραπέρα».

Β’

Ἀκολουθοῦν τὸν Θεσσαλὸ τριάντα Κορόνάτοι
καὶ πέρνουν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
καὶ τὸ στρατὶ τοὺς ἐβγαλε μὲς ’στὸ μεγάλο σπήτι
τοῦ θυμωμένου Δημητρου καὶ τοῦ τριτοκομῆτη.
Ἄνοιξε, πόρτα τοῦ ξανθοῦ, ποῦ ’πλάκωσε παντιέρα,
κι’ ἡ πόρτ’ ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ανοίγει πέρα πέρα.
Καλῶς τοὺς... καλῶς σ’ ἤρξαμε... τοῦ Δημητράκη ζήτω!...
τὸν Θεοδωρὴ ἀφήσαμε καὶ ἤλθαμε ’στὸ τρίτο.
— Σύρε νὰ ’πῆς τοῦ Βασιλῆα τὸν Ράλλη νὰ καλέσῃ
κι’ εὐθὺς ὁ Κωνσταντόπουλος νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μέση,
σύρε νὰ ’πῆς τὸ κόμμα μας πῶς πρὸς πρὸς φόρα,
σύρε νὰ ’πῆς πῶς εἴμαστε πενήντα γιὰ τὴν ὥρα,

σύρε νά 'πῃς πῶς τὸν τιμῶ καὶ τοῦ φιλῶ τὸ χέρι
κι' ἡ ἀδιαφορία του πῶς μούγινε μαχαίρι,
σύρε νά 'πῃς πῶς ἄδικα κι' ἐμένα μὲ πειράζει,
πῶς μὲ τὸν Κωνσταντόπουλο μού 'κόλλησε μαράζι,
πῶς ὅλα τὰχ' ἔτοιμα καὶ πῆς του νὰ εἰξεύρη
πῶς ἂν γενῶ Πρωθυπουργὸς θ' ἀπλώσωμεν ἀλεύρι,
πῶς θὰ γενοῦμε σὰν ἀρνιά παχειά καὶ καρναμάνικα
χωρὶς τῶν σκύλων τῆς οὐραῖς νὰ τρώμε γιὰ λουκάνικα,
πῶς 'στὸ πλευρό του θάμ' ἐγὼ κι' αὐτὸς εἰς τὸ 'δικό μου
καὶ θὰ κλωτσούμε τὸν παρὰ καταμεσῆς τοῦ δρόμου.
Σύρε νά 'πῃς πῶς τρέχουμε σὰν πεινασμένοι λύκοι,
πῶς ὅλοι μας 'λυσσάζαμε γιὰ Πρωθυπουργιλίκι,
πῶς ἂν χαρτοφυλάκιο μού δώση ὡς τὸ βραδύ
καὶ σὺ τὸ φῶς τὸ ἱλαρὸν θὰ 'δῇς, Γεωργιάδη.
Σύρε νά 'πῃς τὰ χωρατὰ ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος,
σύρε νά 'πῃς πῶς θὰ φανῶ ἀντάρτης Ροβεσπιέρου,
σύρε νά 'πῃς πῶς ἂν κι' ἐμέ 'δικό του δὲν μὲ κἀνῃ
βρακὶ θὰ γίνω κι' ἀπαυτὸς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
πῶς θὰ ξεχάσω φάσκελα καὶ γρίνιας καὶ μαλλώματα
κι' οἱ δὲ τὰ μακαρίτικα θ' ἀρχίσωμε μπαλώματα.
Σύρε νά 'πῃς πῶς ἔλθωσα, σύρε νά 'πῃς πῶς σῶνω,
κι' ἄς μὴν ἀκούῃ τὸν Συγγρό, τὸν Χιώτη τὸν Ραββίνο. —

Γ'

Ὁ φουκαρὸς ὁ Πρόεδρος μὲ δυνατὴ ζαλάδα
ἀμέσως τὴν καινούρια του ἐφόρεσε βελλάδα
καὶ μιὰ καὶ δὴ 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει καὶ σφυρίζει...
τηρᾷ δεξιά, τηρᾷ ζερβά, κανένα δὲν γνωρίζει...
τηρᾷ καὶ δεξιότερα κανέναν δὲν ὑπάρχει,
κυττάζει καὶ ζερβόδεξα καὶ βλέπει τὸν Αὐλάρχη.
— Καὶ ἀπὸ ποῦ, τὸν ἐρωτοῦν, καὶ πόθεν πῶς καὶ πόσα ; —
καὶ τοῦ Προέδρου ἀπαντᾷ ἡ τρομασμένη γλώσσα...
— Ἀπὸ τοῦ Ράλλη Θεσσαλὸς 'στὸ Στέμμα κι' ἐκατό. —
— Καὶ τί δηλοῦν τὰ λόγια σου καὶ τί θὰ 'πῇ αὐτό ; —
— Ἀπὸ τοῦ Ράλλη ἔρχομαι νὰ 'βρῶ τὸν Βασιλεῖα
γιατὶ μὰς τρέχει σήμερα πολὺ κακὴ δουλειά,
κι' ἀλλοίμονο τὰ 'πίσω της ἂν στρέψ' ἡ Βασιλεία,
Γεωργιάδης τὸνομα, πατρὶς ἡ Θεσσαλία,
κι' ἐξώδεψα 'στῆς ἐκλογαῖς χιλιάδες ἐκατό...
νὰ τί δηλοῦν τὰ λόγια μου, νὰ τί θὰ 'πῇ αὐτό. —
— Ὁ Βασιλεῖας δὲν εἶν' ἐδῶ, τὴν κάρτα σου νὰ δώσης,
καὶ νᾶλθῃς αὐριο πρῶι γιὰ νὰ τὸν ἀνταμώσῃς.

Δ'

Τὶ μαύρη νύκτα 'πλάκωσε... γυρίζει 'στὸν ὄντα του
κι' οὐδὲ καλέμι Σααδὴ δὲν γράφει τὸν σεβντὰ του.
'Αναστενάζει βγαίν' ἄχνος καὶ μέσα πόνος βράζει
κι' ἀπάνω 'στὸ κρεβάτι του μουγκρίζει καὶ σπαράζει,
καὶ μόλις 'στὸ προσκέφαλο ἡ κεφαλὴ του γέρνει
μὲ χίλιαις μύραις συλλογαῖς ὁ νοῦς του παραδέρνει,
καὶ κοκκινίξ' ἡ μούρη του καὶ γίνεταί παντζάρι
καὶ γύρω του βρυκόλακες πηδοῦν καλικάντζαροι,
καὶ τοῦ τοιμποῦν τὸ κρέας του κι' ἀπὸ 'μπροστά καὶ 'πίσω,
ποῦ 'στὴν ἀσπράδα ξεπερνᾷ γιασοῦρι σακκουλίσσο.
— Εὐπνα, καυμένε Πρόεδρε, μὴν κἀνης πῶς κοιμάσαι...
ἐκεῖνον τὸν Φιλάρετο γιὰ πάντα νὰ θυμάσαι.
Σήκω νὰ φῇς τὰ ρούχα σου καὶ νὰ κατακοπῇς,
σῆκω νὰ πῇς 'στὸν Βασιλεῖα τὰ ντέρτια σου νὰ 'πῇς,
σῆκω καὶ σκέψου τί θὰ 'ποῦν γιὰ σένα εἰς τὸν Βῶλο
σὰν μάθουν τέτοιο ξαφνικὸ πολὺ κεχυνοβόλο.
Σήκω γοργὸς κι' ἡ δόξα σου κατῆφορο ἐπῆρε,
κι' ἂν ἡ Αὐλὴ δὲν σὲ δεχθῇ 'στὸν Δεληγιάννη σύρε,

κι' ἂν σ' ἀρνηθῇ ἀνέλπιστα κι' ὁ Θεωδωρὸς ἀκόμα
φτύσει 'στὸν κόρφο τρεῖς φοραὶς καὶ κάμε πέμπτο κύμμα,
φανοῦ καὶ σὺ δημοκρατῶν τυραννοκτόνων θρέμω,
καὶ βάλῃ σκοῦφο κόκκινο νὰ φοβηθῇ τὸ Στέμμα,
κι' ἔτσι νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς καὶ κἀλτσα τοῦ ἐλαβόλου
κι' ὅλο γιὰ σένα νὰ 'μιλοῦν κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς τοῦ Βῶλου.

Ε'

Κακὴ αὐγὴ 'ξημέρωσε, μὴν εἶχε 'ξημερώσει,
κι' ὁ Πρόεδρος τὸν Βασιλεῖα ἐπῆγε ν' ἀνταμώσῃ.

(Ὁ Πρόεδρος ζαρώνων
παρακκλεῖ τὸν Θρόνον).

Συχώρεσέ με, Βασιλεῖα, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω...
ἂν 'πῇγα τότε 'στὴν Βουλὴ, μὰ τώρα τὸ ξεχνῶ,
κι' ἂν σοῦφταιξά σε τίποτε παρακαλῶ λησμόνα το
κι' ἐμπρός σου κλίνω τὸ ζερβὶ καὶ τὸ δεξιὸ μου γόνατο.
Λυπησσο 'λίγο, Βασιλεῖα, κι' ἐμέ τὸν κακομοῖρη,
κάμε τὸν Ράλλη Σύμβουλο νὰ 'δῶ κι' ἐγὼ χεῖρι,
νὰ γίνω Ὑπουργὸς κι' ἐγὼ καθὼς καὶ τὸν Φιλάρετο
κι' ἂν 'πῇγα τότε 'στὴν Βουλὴ γι' ἀστειὸ μόνο πατε,
Συχώρεσέ με, Βασιλεῖα... παρηγοριά δὲν 'βρίσκω...
ρίξε χαρτοφυλάκιο καὶ 'στοῦ ξανθοῦ τὸ δίσκο,
δῶσε σ' ἐμένα τοῦ πτωχοῦ τὸ ἐλεός σου ὅλο
γιὰ ν' ἀκουσθῶ 'στὴ Λάρισσα, γιὰ ν' ἀκουσθῶ 'στὸ Βῶλο.

Ὁ Βασιλεῖας τὸν 'σίμωσε ἀγάπη νὰ τοῦ δείξῃ
κι' ἀντὶ χαρτοφυλάκιο 'στὸ δίσκο νὰ τοῦ ρίξῃ
δὴδ' κερκιδία τοῦθαλε χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃ,
τὸ ἔνα γιὰ τὸν Λεμονῆ καὶ τᾶλλο γιὰ τὸν Ράλλη.

ΣΤ'

Βαροῦν 'στοῦ Ράλλη τὰ βιολιά καὶ περιμένουν ὅλοι
ἡ λυπημένη των καρδιὰ νὰ γίνῃ περιβόλι,
μὰ μιὰ φωνὴ ὁ Πρόεδρος ἀπηλιπισμένη ρίχνει
καὶ τοῦ ἀφέντη Βασιλεῖα τὰ κεραμίδια δείχνει,
καὶ τότε μούτσουνα πολλὰ 'φανήκαν ξυρισμένα
καὶ μύταις ὑπερήφαναις κι' αὐτὰ κατεβασμένα,
καὶ μερικοὶ ἀρχίσανε νὰ σέρνουν τὰ μαλλιά των
καὶ μὲ τὰ τοῦβλα τῆς Αὐλῆς νὰ ξύνουν τὴν κοιλιά των
καὶ μὲ αὐτὰ τὰ σύμβολα ξεκίνησαν οἱ τρίτοι
κι' ἐπῆγαν 'στοῦ Θεωδωρὸς τὸ κλειδωμένο σπῆτι.

(Ὁ Θεωδωρὸς ὁ τάλας
μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.)

Ὡ παιδιὰ μου, ὄρφανὰ μου,
σκορπισμένα 'δῶ κι' ἐκεῖ...
τὰ μεγάλα βάσανά μου
λυπηθῆτε μερικοί.

Δὲν θὰ 'βρῇτε Δεληγιάννη,
ὦ κοπέλιζα μου χαζά...
ἐλα 'πίσω, Βασσαρόκη,
καὶ Παλάσκα μου κι' Ἀζά.

Δ. — Βρὲ πιάστε με νὰ σηκωθῶ, ἀμὰν γιὰ τὸ Κορδόνι...
Φ. — Κατὰ τὴν τοῦμπαν ποῦπεσες κάνεις δὲν σὲ σηκώνει.

Μαζεύθητε σὰν καὶ πρῶτα
εἰς ἐμένα τὴν κλωσσού,
γιὰ νὰ φέρωμε τὰ φῶτα
τοῦ αἵωνος τοῦ χρυσοῦ.

(Ὁ παυμένος εἰς τὸν Ράλλη
μὲ κατάνυξι μεγάλῃ.)

Ἐλα φίλα με 'στὸ στόμα
κι' ἄς γενοῦμε, δυστυχῇ,
μὴ κάλπη, ἓνα κόμμα,
δύο Βρούτων μιὰ ψυχῇ.

Ἡ φίλια δὲν ἐχάθη
κι' ἐλ' ἀγάπη μου χρυσῇ...
ἂν κι' ἐγὼ τὴν ἔχω πάθει
μὰ τὴν ἐπαθες καὶ σὺ.

Μὰς ἐψήσανε 'στὴ σοῦβλα,
μὰς σταυρόνουν — ὦιμέ ! —
ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο τοῦβλα
δῶσε τῶνα κι' εἰς ἐμέ.

Πάρε 'πίσω τὰ βρισίδια
καὶ τῆς μουνταῖς τῆς τρανῆς,
κι' ἄς ἀρχίσωμε τὰ ἴδια
ὀχῶς κακάις καὶ φοναῖς.

Ὡ παιδιὰ μου, ὄρφανὰ μου,
καὶ στολίδι τῆς Βουλῆς,
ἐνοχλεῖ τὰ πεινὰ μου
ἡ φαγοῦρα τῆς Αὐλῆς.

Ἀπ' τὰ λαχάνα βγαλμένη
τοῦ ἀφέντη τοῦ Μωρηῖα,
καὶ σὰν πρῶτα πεινασμένη
χαίρε χαίρε 'λευθεριά.

Ζ'

Τίς τὰς κινεῖς ὁ Θεσσαλὸς καὶ τοῦ Συγγροῦ τὴν θύρα
γιὰ δὲν 'βοίσκεν ὁ πτωχὸς μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα.
— Ἐσὺ ὁ κύριος Συγγρός κι' ὁ παντοκράτωρ Χιώτης,
ποῦ ἐγίνες τοῦ Θεωδωρὸς μηχανορράφος πρῶτης,
ποῦ ἀνεβάξεις 'στὴ στιγμὴ καὶ ρίχνεις Ὑπουργούς
καὶ τιμονιέρης φαίνεσαι τῆς σάπιας μας Ἀργούς,
ἐσὺ ποῦ πάντα ἐλεῖς τὸν κάθε δικαιοσύνη,
γιὰ 'πῆς 'στὸν Κωνσταντόπουλο μαζί του νὰ μὲ πάρῃ,

καὶ Ὑπουργό του νὰ μὲ 'πῇ κι' ἐμένα τὸν μαριόλο
μήπως μοῦ στήσουν ἀγαλμα σὲ Λάρισσα καὶ Βῶλο. —
— 'Εν εἰμπαρῶ νὰ σὰς χαρῶ, σὶὸρ Γεωργιάδη...
σὰς καρτερεῖ τοῦ πρώτου σὰς ἀφέντη τὸ ρημάδι.
'Εκεῖ χαρτοφυλάκιό ἀμέστενε νὰ 'βρῆτε...
οὐκ Ἰουδαίους ξέρετεν συγχρῶνται Σαμαρείται. —

(Σημαντικὸν κεφάλαιον, ποῦ ὁ Γεωργιάδης
γυρνᾷ σκυφτός 'στὸν Θεωρῆ καὶ σιωπῶντος σὰν "Ἀδης".)

— 'Ανοίξε πόρτα Θεωρῆ κι' ἡ πόρτα Στρατηλάτου,
ἀνοιξε σ' ἐν' ἀμαρτωλό, ποῦ σέρνει τὰ μαλλιά του.
Γιὰ κύττα τώρα κοκοβῶ τὸν πρῶτον σου τὸν λέοντα...
πραγματικῶς ἡμάρτησα 'στὸν μέγαν Ναπολέοντα,
καὶ κρίνομαι ἀνάξιος νὰ λέγομαι 'δικός σου
ἀφοῦ μονάχο σ' ἄφησα 'στὸ τόσο ξαφνικό σου,
μὰ σὺ ποῦ ξαναδέχεσαι τὸν κάθε δορυφόρο
δέξου κι' ἐμέ τὸν μάρτυρα κι' ἐμέ τὸν Ὀδοιπόρο. —
Κι' ὁ Θεωρῆς ἐφώνηζε «ὦ! τῆς μεγάλης μέθης!...
ἦσουν νεκρὸς κι' ἀνέζησες, ἀπολωλὼς κι' εὐρέθης...»
κι' ὡς τοῦ Ἀσώτου ὁ πατήρ ἐχάρηκε γι' αὐτό
κι' ἐπρόσταζε νὰ σφάζουνε μοσχάρι σιτευτό,
ἀλλὰ μοσχάρι τώρα πιά δὲν εὕρισκαν κανένα
κι' ἐφαγαν λίγα λάχανα κι' αὐτὰ ξαναθρασμένα.

H

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο φαμφαρόνοι,
ἀπὸ μακρὰν τοῦ Θεωρῆ κυττάζουν τὸ μπαλκόνι.)

Φ. — Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν λιγνὸ τὸν παραπονεμένο,
ὁποῦ φορεῖ γουναικὶο 'στὸ αἷμα βουτηγμένο,
ὁποῦ φορεῖ 'στὴν κεφαλὴ λαχάνινο στεφάνι,
ποῦ τὰ παπούτσι τούδωσαν καὶ δὲν τοῦ κακοφάνη,
αὐτὸς ἐστὶν ὁ περὶ οὗ, ἐκεῖνος εἶν' ἐκεῖνος.
'Εκεῖ τὸ ἐγκαλλώπισμα τῶν Πρωθυπουργεῶν,
κι' ὅπως ἀπὸ τὰ μέγαλα τῶν πάλαι Βοργιῶν
ἔσταζαν Ὑοσκύαμοι κι' ὀξεία Πρωσιὰ
καὶ τόσα δηλητήρια πολὺ τρομακτικά,
ἔτσι κι' ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ τωρινοῦ Μεσσία
μὴ πολεμόκρατη Θεὰ καὶ μαύρη Ἀνταρσία
μὲ χίλιαι γλώσσαις χύνεται, μὲ χίλιαι γλώσσαις κρῖνει,
καὶ μ' αἵματα Βασιλικά τὰς κεφαλὰς μας ραίνει.
Π. — Ὡ φρίκη φρίκης, Φασουλῆ... θὰ βγάλω ἀγουρίδα...
Φ. — Ἀπὸ τὸ κρέας σου διψῶ νὰ κόψω μὴ λουρίδα.
'Ανθρωποφάγος ἔγινα... ὦ συμφορὰ καὶ δόλοι!...
κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι, Περικλῆ, μηχανορράφοι ὅλοι.

(Ὁ Θεωράκης παραμιλεῖ
'στὸν Περικλέτο καὶ Φασουλῆ.)

Δ. — Βλέπετε σεῖς ποῦ λέγατε γιὰ τὸ Ναπολέοντι
πῶς τάχατε ὑψώνετο σὰν ἦτο τὸ Κορδόνι;
'Ορίστε τώρα τί τραβᾷ καὶ μὲ τὸν Δεῖμέζη,
ποῦ μὰς 'φορτώθηκε κι' αὐτὸς κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὰς παίζει.

Ὁ «Ρωμῆος» γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθει,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδή, — δὴν 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξυδι.

'Ας τὰ ἰδῇ κι' ὁ Βασιλεὺς, ὁποῦ θαρροῦσε τάχα
πῶς ὅλα ροῖδο θὰ γενοῦν μὲ κάθε ἄλλον χᾶχα.
Αὐτὸς ὁ νέος ὑψωμός πολὺ δὲν θὰ τᾶρέσει
κι' ἀνάγκη τώρα νὰ φερθῇ σ' ἐμένα πρὶο καλά,
ἐγὼ δὲ τοῦ ὑπόσχομαι ἂν μὲ ξανακαλέσει
εὐθύς τὸ Εἰκοσάφραγκο νὰ πάη πρὶο 'ψηλά.
Καθὼς σὰς εἶπα πάντοτε, καθὼς τὸ ξέρουσ' ὅλοι,
ἀλύπητα μ' ἐκτύπησαν μηχανορράφων δόλοι,
καὶ σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔφθανε ὁ Χιώτης ὁ χαλντούρης,
ὁ Στῆλμαν, ὁ Σαλισβούρ, ὁ Γλάδστων, ὁ Τρικούπης,
κρυφίως μ' ἐπολέμησε μὲ λυσσαλέον μῖσος
πᾶσα τοῦ κόσμου Ἡπειρος, πᾶσα τοῦ κόσμου νῆσος,
πᾶσα τριπλῇ καὶ τετραπλῇ τῶν Φράγκων συμμαχία,
τῆς φύσεως τὰ ἦσυχά κι' ἀνήσυχα στοιχεῖα,
ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα, τῆς γῆς οἱ δύο Πόλοι,
ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν κι' οἱ Χοεντζόλλερν ὅλοι.
Τὰ πάντα ἐναντίον μου συνώμοσαν καὶ μόνον
μὲ μηχανορραφήματα ταρτάρεια δαιμόνων
ὡς ὅτου τὰ 'κατάφεραν νὰ πάρω κουντρουβάλα
κι' ὁ Δεῖμέζης ν' ἀνέβῃ 'στὸν σβέρκο μου καθβάλα.
Φ. — Βάρτους τοὺς ἀφιλότιμους καὶ τοὺς κατεργαίους,
κύττα Ἑγγλέζους, Γερμανούς, καὶ Χιώτῃδες Ἑβραίους,
ξεκοίλιασέ τους, σφάζε τους, καὶ τὸ πετσί των γόαρε,
κι' ἂν χρειασθῇς καὶ βοηθούς τὸν Περικλέτο πάρε.
Δ. — Πρέπει 'στὸν πόλεμον αὐτὸν καθεὶς νὰ συντελεσῇ.
Φ. — Πᾶν νὰ 'πῶ τοῦ Βασιλῆα νὰ σὲ ξανακαλέσει...
κι' ἂν μὲν ἀκούσῃ πρόθυμος ἔχει καλῶς, ἀλλέως
ζήτω τοῦ Ναπολέοντος καὶ πρίτε τοῦ Βασιλείως.

Θ'

(Ὁ Τρικούπης ὁμιλῶν
μ' ἐνα τόνον χαμηλόν.)

'Αφίνω γεῖα 'στους φίλους μου καὶ 'στους 'δικούς μου ὅλους,
ἀφίνω τὰς πλεκτάνες μου καὶ τοὺς ποικίλους δόλους,
καὶ πέρνω τὰ μπαούλα μου καὶ πᾶν σὲ ταξεῖδι
νὰ 'πῶ τὸ τί ἐξώδεψα 'στὸ λάδι καὶ 'στὸ ξυδι.
Κι' ἂν μὲν 'στὴν περιήγησιν, ποῦ μελετῶ νὰ κάμω,
μ' ὑποδεχθοῦν μὲ μάσκουλα καὶ πέσουν ὅλοι χάμω,
κι' ἐγὼ τοὺς πάντας εὐλογῶν διὰ μὴς παλάμης
διαβῶ ἀπάνω σὲ κορμιὰ καθὼς Σεχουλισλάμης,
τότε θὰ 'πῶ πῶς πῆλυνον ἡ μπόρα νὰ περάσει
καὶ τὸ Κουβέρνο κι' ἡ πατρίς νὰ δράσῃ καὶ θὰ δράσῃ.
'Αν ὅμως εἰς τοὺς λόγους μου γρυλλίσουν σὰν γουρούνη
καὶ δὲν μοῦ στήσουν τρόπαια εἰς ὅλα τὰ γωνάρια,
τότε θὰ 'πῶ πῶς τὴν σαχὴν θὰ φάμε μὲ τηρούνη
καὶ πῶς θὰ σγίζουμε κοιλιαῖς νὰ κάνωμε φανάρια.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα κάμποσα θὰ 'πῶ 'στὴν οἰκουμένην,
ἂν παίξῃ δὲ τριγύρω μου μὴ λυρὰ παραχόρδως
κι' ἂν πρὶο ἐλπίδα εὐρεθῶ χωρὶς δεδηλωμένην
πᾶν 'στὴν Ἀδύτῃ προέβῃ καὶ γίνωμαι Μυλλόρδοι.
(Κυττάζει πρὸς τὴν ὁρσὴν τοῦ δολοφράτου αἵου
ἐνῶ ἀπ' ἐξ' ὁ Φασουλῆς φωνάζει «Κουκουρίκου».)

Ὁ «Ρωμῆος» γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθει,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδή, — δὴν 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξυδι.
μὲ Χρημεῖον μὲ μὴ μάντρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα διχῶς ἀντρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.